

Da det gamle komfur blev slæbt op på loftet

I går flyttede de fra deres gamle loft på Kronborg slot og ind i et fint gammelt hus inde midt i København.

Huset har både tårn og et godt loft, som har stået ubrugt hen i mange år. Og i selve huset er der flere lejligheder, hvor der bor både familier med og uden børn.

Nisse-Taars glædede sig til at få indrettet sig oppe på loftet.

- Ih, sagde han, måske vi skulle starte med at gøre lidt rent i det område, hvor vi skal bo.

Det synes Vilfred og Valde var en god ide. Også Nisse-Line synes om ideen, så de tog fat i kost og fejebakke og så begyndte de at feje...

Men der gik ikke lang tid, før hverken musene eller nisserne kunne se noget, fordi alt det gamle støv hvirvlede rundt i luften, så de næsten ikke kunne trække vejret.

- Host, hak – puha, hvor jeg er tør i halsen, sagde både Vilfred og Valde.

Nisseline sagde ikke noget. Hun var kravlet op på et gammelt skab, så hun kunne nå det lille vindue. Da hun fik åbnet vinduet, hjalp det straks på luften; støvet forsvandt, og de kunne alle fire trække vejret normalt igen.

- Jeg er hammer-sulten, sagde Nisse-Taars – alt det flytteri gør mig vildt sulten.

- Vilfred og Valde kunne også godt spise lidt. De vidste jo godt, at når Nisse-Taars var sulten, så ville der blive lavet risengrød med både smørklåt og kaneldry.

- Vi mangler jo vores gamle komfur. Hvor er det? spurgte Nisse-Line.

- Åhh, sagde Nisse-Taars, det glemte vi jo nede i lastbilen.

- Tror du ikke det er en god ide og gå ned og hjælpe ham med at bære det op – for det gamle jernkomfur er jo lidt tungt sagde Nisse-Line.

- Nå, jeg må jo nok hellere gå ned og hjælpe flyttemanden, og så traskede han ned ad alle trapperne og ganske rigtigt. Oppe på lastbilens store ladrum stod chaufføren og baksede med komfuret.

- Hvordan går det med at flytte komfuret, spurgte Nisse-Taars. Chaufføren, som hed Ejner smilede, og sagde: - Det er noget tungt stads, som næsten ikke lader sig flytte så meget som én millimeter.

- Vise-vasse, det kan vist ikke passe, sagde Nisse-Taars, og så tog han sin nissehue af og holdt den hen over komfuret. Nisse-huen var nemlig magisk, og den kunne få ting til at skrumpede eller vokse. Aldrig så snart han havde holdt huen hen over det gamle tunge jernkomfur, før det skrumpede ind og ikke fyldte mere end en lille legoklods.

- Så, sagde Nisse-Taars, der kan du bare se. Nu er det vist ikke noget problem at bære komfuret op på loftet.

Ejner så meget forbavset ud. Sådant en hue kunne han også godt tænke sig at have.

- Det kan du desværre ikke få – for de er ikke til salg. Kun nissebørn får udleveret en hue, når de bliver født, og huen skal holde lige til de bliver voksne.

Det syntes Ejner godt nok var ærgerligt, men det kunne han egentlig godt forstå.

Så tog Ejner det gamle tunge jernkomfur, som nu var forvandlet til næsten ingenting og bar det op på loftet, hvor musene Vilfred og Valde stadig var i gang med at gøre rent sammen med Nisse-Line.

Nisse-Taars kom og tryllede det tilbage til sin normale størrelse og så udbrød han: - Ih, hvor ville det smage godt med en portion risengrød. Men Nisse-line afbrød ham og sagde: - Det er for sent nu at begynde at lave risengrød – det er allerede langt over vores normale sengetid. Så det må vente til i morgen! Basta! Og sådan blev det.

